

VESTI
IZ SLOVENIJE

BRANKO BABIČ IN VITTORIO VIDALI. — Spor med titovci in stalinovci v Trstu se veča od dne do dne. Poročali smo, da so Titovi komunisti izključili one, ki drže s Kominformom. 21. avgust pa so Stalinu in Kominformu zvesti komunisti izključili vse tiste, ki drže s Titom. Enkrat eden, drugič drugi. Na čelu Titovih komunistov je Branko Babič, na čelu protititovskih je Lah Vittorio Vidali. Tržaški komunisti imajo sedaj dejansko dve stranki. Vsaka očita drugi, da je krivoverska.

KDO JE TA VIDALI? — Vidali stoji visoko na komunistični lestevici. Rojen je bil na Primorskem in je star okrog 50 let. Ko

se je Mussoini polastil oblasti v Italiji, je odšel Vidali v Moskvo v komunistično šolo. Kasneje je odšel v Ameriko. Od tam je zbežal leta 1927 v Mehiko. V španski vojni se je pojavil na španskem kot komunistični komisar petega lojalističnega regimenta. Že v Mehiki si je privzel ime Carlos Contreras; pod tem imenom je tudi v Španiji nastopal. Ko je bil v Španiji, je bil znan kot morilec italijanskega levčarja Camillo Berneri, ki je bil ubit v Barceloni. Tuli nasilno smrt njegove lastne takojmenovane žene Tine Modotti pripisujejo njemu. Med zadnjo vojno se je pojavil v New Yorku, kjer je

(Zaloga na 3 strani)

IZ RAZNIH
NASELBIN

OLEAN, N. Y. — V bližini Youngsville, Pa., so 3. sept. našli v nezvesti Josepha Merharja, toda predno je prišla zdravniška pomoč je bil že mrtev. Vzrok smrti je bilo vnetje možganov radi vročine. Pokojni je delal večinoma po gozdovih v okolici Corryja, Pa. Doma je bil iz Bukovja, fara Studeno pri Postojni. Tukaj v Oleanu zapušta ženo in hčer, v Weston Millsu, N. Y., poročeno hčer in dva vnuka, v starem kraju pa brata in sestro. Par dni pred smrtjo je bil na obisku v tej naselbini, pokopan pa je bil v Youngsville, Pa.

Predsedstvo skupščine
Zveze Narodov

Pariz. — Za predsednika glavne skupščine Zveze narodov, je izvoljen zastopnik Australije Dr. Ewart, za predsednika politične komisije pa belgijski zunanji minister in predsednik vlade Spaak. Zastopniki narodov so počastili spomin ubitega posredovalca, grofa Bernadotte.

Pogreb grofa Bernadotte

Stockholm, Švedska. — Truplo grofa Bernadotte je prispelo v domovino. Grof bo pokopan z vsemi državnimi častmi v nedeljo. Po državi je razglašeno žalovanje.

Tri na dan

V Prosveti smo videli izjavo, da ne marajo "ubežnikov," ki prihajajo v Kanado in Zed. države. Pri Prosveti in SNPJ naj kar mirno spijo, ker jih prav gotovo ne bodo dobili, ne za naročnike ne za člane.

Tito je plačal Zed, državam 17 milijončkov v dolarjih. To je za lastnino, ki jo je Titova vlada linkševnkala Amerikancem. Videti je, da je postal "maršal" zelo naklonjen Ameriki. Seveda, treba si je pripraviti zapeček za vsak slučaj, če mu bo Stalin le preveč za petami.

Kadar (ali če) bo Tito postal begunec, ali po Prosvetinem "izmeček," mu bo lahko priti v Ameriko, kjer ima dosti dobrih tovarišev, ki mu bodo preskrbeli hrano, streho in delo. Pri birtu Janezu bo lahko za pometaja, ali pa v kakšnem "narodnem hramu," kjer ga že po slikah dobro poznajo.

Med Slovenci po svetu

Iz Avstrije

Upanje imamo in obveščeni smo, da bo v nekaj tednih odšlo iz Avstrije 830 beguncev v Argentino. Ti odidejo menda po začasni rešitvi IRO, dokler se imigracija v Argentino dokončno ne uredi. Med temi pojde 175 Slovencev iz taborišča Spittal, 15 iz taborišča Treffling in 50 iz taborišča Trofaia.

V nedeljo dne 5. septembra je odšlo s transportom v Brazilijo 46 Slovencev, 9. septembra pa v Kanado 81 slovenskih deklet. Dekleta še dalje sprejemajo. Priglašeni jih je še kakih 30 Slovencev.

Iz Kanade

Braeside, Ont. — Za redno pošiljanje Ameriške Domovine se vam najlepše zahvaljujem. V Kanado smo dospeli 6. avgusta. Tukaj delamo na žagi in zaslužimo po 60 centov na uro. Jugoslovanci nas je tukaj samo 11, od teh osem Slovencev in 3 Hrvatje. Ostali so Ukrajinci in Poljaki. Vsi se prav dobro razumemo. Čez zimo bomo delali v gozdu. Pošiljam vam nekaj dolarjev za naročnino lista, s katerim se kratkčasno v prostih urah. Pozdravljam vse Slovence v Kanadi in v Zed. državah.

Marjan Gorjanc.

Iz Anglije

V Ameriški Domovini od 16. avgusta sem čital dopis "Naši fantje v Kanadi." Tam sem videl tudi imeni prijateljev J. J. zeta in Franceta Bajc. Rad bi jima pisal, pa ne vem naslova. Prosim, da bi priobčili v listu, naj se zgleda na spodnji naslov Jože in Franc Bajc in sicer na naslov: Hrovat Alojzij, Miners' Hostel, — Pontefract, York's, England.

Jugoslovanski komunisti
napadajo Moskvo

Beograd. — Komunistični list Borba prinaša napad na moskovske komunistične voditelje in jim očita, da so zašli v neplodno razglabljanje komunističnih nauk in opustili upoštevanje resničnih potreb in razmer. Tako politiziranje, pravi Borba, nima nikakega haska. Članek je napisal Moša Pijade najstarejši med belgrijskimi komunisti ki je že večkrat posegel v spor med boljševiski in jugoslovanskimi komunisti in ki je vedno branil Titovo stališče. Članek samo dokazuje da spor traja dalje.

NOVI GROBOVI

PFC Joseph F. Debelak

Za pokop je dospelo truplo vojaka PFC Joseph F. Debelak, ki je bil ubit v Italiji 12. maja 1944. Ob smrti je bil star 21 let. Šel je k vojakom 10. decembra 1942 in je bil dodeljen k Co "A" 338th Inf. odlikovan je bil s Purple Heart. Tukaj zapušta očeta Franka, mater Frances roj. Mraz, brata Frank ml., sestre Frances omož. Segulin, Mary omož. Jonežek, Josephine ter več sorodnikov. Rojen je bil v Clevelandu. Družina živi na 5408 Homer Ave., poprej so več let živeli na 1368 E. 43 St. Obiskoval je šolo v sv. Vidu in Willson Jr. High ter East Tech višjo šolo. Zaposlen je bil v Bethlehem Steel Co. Vojaske časti bo izkazal pokojniku Euclid Veterans Club. Pogreb bo v soboto zjutraj ob 7:30 uri iz Železovega pogrebnega zavoda na 5502 St. Clair Ave. v cerkev sv. Vida ob 8 uri in na to na Vetranski oddelk na pokopališču Kalvariji. Truplo bo položeno na mrtvaški oder v četrtek zvečer ob 7:00 uri.

T/5 Frank A. Kantz

Pogreb pokojnega T/5 Frank A. Kantz, čigar truplo je dospelo iz Italije za pokop tu, bo v četrtek zjutraj ob 9. uri iz pogrebnega zavoda Mary A. Svetek, 478 E. 152. St., v cerkev sv. Pavla na Chardon Rd. in nato na pokopališče Calvary. Pogreb bo z vojaškimi častmi pod vodstvom Euclid Post American Legion.

Joseph Marinič

V torek zjutraj je umrl v Charity bolnišnici Joseph Marinič, 3552 E. 82 St., v starosti 63 let. Rojen je bil v vasi Kamenje fara Dobrič na Dolenjskem, od kjer je prišel v Ameriko pred 45 leti. Bil je član dr. sv. Alojzija, dr. sv. Janeza Krstnika št. 37 ABZ in dr. Najsv. Imena. Zapušta žalujočo soprogo Anno, roj. Hočvar, hčere Frances Stefe in Anne, več vnukov in vnukinj, brata Franka, sestro Mary Barle ter v starem kraju enega brata in eno sestro. Pogreb se bo vršil v petek ob 8:30 iz Louis Ferfolia pogrebnega zavoda v cerkev sv. Lovrenca ob 9:00 ter na Kalvarijo pokopališče.

Vize za USA bodo začeli
izdajati

Washington. — State Department objavlja, da bodo sedaj ameriški konzulati v Nemčiji in Avstriji sprejemali prijave za registracijo za vsetitev v Združene države. Uradno postopanje bo popolnoma posebno za one, ki bodo izjavili, da žele imigrirati v okviru kvote in tiste, ki se žele naseliti v smislu zakona za razseljene osebe — begunce. Konzul v Frankfurtu je povedal, da bo v ameriški coni Nemčije mogoče izdati okrog 28.000 viz, čim pričakuje, da bo prejel nad 2 milijona prošenj.

Bolgari vodijo napad
proti Titu "do konca"

Sofija, Bolgarija. — Ob priliki proslave osvobodilnega dne je komunistična stranka Bolgarije, izvedla veliko parado lojalnosti do predsednika vlade in voditelja komunistične stranke Dimitrova Demonstranti so vzklikali skoro izključno le Dimitrovu. Jugoslovanske zastave — seveda z rdečo zvezdo — so vihrale poleg vseh zastav drugih narodnosti in držav sovjetskega bloka. Ni pa bilo nobenih slik niti Tita niti drugih jugoslovanskih komunističnih voditeljev in državnikov, dasi je bilo vse polno slik prominentnih komunistov iz drugih dežel. Pač pa je bil Tito pogosto imenovan v govorih in izjavah uradnih komunističnih govornikov na proslavi kot sovražnik Bogarije. Listi so prinesli ponoven napad Prayde na Tita in dodali komentarje, da je nemogoč vsak sporazum med Titom in drugimi komunist. strankami v Kominformi. "Boj proti Titu se mora bojevati do konca!" Podpredsednik vlade Trajko Kostov je imel isti dan savnostni govor bolgarskemu narodu. Dal je pregled dogodkov v Bolgariji po osvoboditvi. Napadel je Tita in priznal, da je njegov odpor proti Kominformi "vzbudil reakcijske sile v Bolgariji, da so dvignile glave." "Pod videzom, da so za Tita, proglašajo za heroje vse nedisciplinirane ljudi, da rujejo proti enotnosti proletarskega gibanja in rušijo red in disciplino." Vsekako, se je Kostov pohvalil, da je "večina bolgarskega naroda reagirala na dogodke v Jugoslaviji na zdrav in pravičen način. Bolgari so obsodili protisovjetske poteze jugoslovanskih voditeljev in se zbirajo v mednarodnem taboru za mir in demokracijo (komunistično), ki jo vodi velika Sovjetska Zveza."

Sovjetske demonstracije
proti skupni obrambi
Skandinavije

Copenhagen, Danska. — V zadnjih dneh so sovjetski vojni zrakoplovi brez dovoljenja preletavali otok Bornholm. Sovjeti se ne menijo za dansko suvereniteto nad otokom, ki so ga neposredno po vojni imeli nekaj mesecev zasedenega pa so ga potem pod pritiskom zapadnih velesil morali zapustiti. Tudi sovjetske vojne ladje so prišle v bližino otoka. Danska ni podvela nikakih diplomatskih razprav, pač pa je stvar predmet razgovorov zunanjih ministrov skandinavskih držav, ki so se seštali na konferenco o skupni obrambi vse Skandinavije proti morebitnemu napadalcu.

Kardinal Rossi umrl

Rim. — Umrl je kardinal Raffaele Carlo Rossi, tajnik konfistorijalne kongregacije. Bil je star 72 let. Med pogajanji za konkordat med Vatikanom in Italijo je bil podpredsednik komisije za konkordat. Ker je umrl v zadnjem času tudi španski kardinal Arce v Ochotorena, ima kardinalski zbor sedaj samo 57 živih članov.

Požar v Lorainu, O.

Lorain, O. — Eksplozija je povzročila velik požar v tukajšnjem podjetju Brush Beryllium Co. 30 družin je moralo zapustiti svoja stanovanja, ker so bila v nevarnosti.

VOJNA ZA HYDERABAD

Indijski knez se upira Indijcem — Dežela 15 milijonov ljudi sredi indijskega polotoka — Neizmerno bogastvo — Vojska "za neodvisnost" na eni, "za pravice večine" na drugi strani — Zveza Narodov ni mogla preprečiti konflikta

Zadnja vojna v Indiji je bila dijske države so se odločili za agresivno akcijo proti Hyderabadu. Leži nekako v sredini polotoka Indije in ima približno toliko prebivalcev kot Jugoslavija ali Koreja. Je izredno bogata dežela. Njen vladar je Nizam, ki vlada po nekakem muslimanskem zasebnem pravu in je lastnik najbogatejših diamantnih polj na svetu. So dajo, da je sploh najbogatejši smrtnik. Vladajoči ljudje so muslimani, dasi imajo samo 14 odstotkov prebivalstva. Nizam je že pred 22 leti hotel postasnost. Ima razmeroma malo, a ti neodvisen vladar dežele. Te daj se je uprl Angležem, pa se je kasneje z njimi pobotal in vladal, kot vladar angleške kolonije. Lansko leto, ko so Angleži dali Indiji položaj samostojnega dominijona in ko sta na indijskem polotoku nastali državi Indija in Pakistan, je Nizam hotel, da tudi Hyderabad dobi enakopraven državni položaj. Angleži so se pogajali z Gandijem in voditeljem muslimanov Jinnahom, z Nizamom pa je vprašanje ostalo odprto. Ker pa so vsi drugi indijski pokrajinski knezi in plemenski poglavarji sprejeli dejstvo kakršno je bilo po sklenjenem dogovoru med Angleži, Gandijem in Jinnahom, je ostal vladar Hyderabad sam in edini, ki se ni vključil v nobeno izmed novih indijskih držav, niti v Indijo niti v Pakistan. Postavil se je na stališče, da je neodvisen, čim je odpadal angleška nadoblast. Voditelji in

Bodite previdni, kadar greste preko ceste. Prekoračite ceto samo pri signalni luči!

Razne najnovejše svetovne vesti

BERLIN. — Rusija je zahtevala takojšnjo odstranitev vseh okupacijskih čet iz Nemčije in iz Berlina.

Berlinska kriza izgleda, da bo vsaj v začetku skupščine Zveze narodov glavni in najzanimivejši predmet razprav. Ameriški komandant v Nemčiji general Lucius Clay je prišel v Pariz. Sovjeti izrabljajo glavno skupščino Zveze narodov izključno le za svojo propagando. V ta namen so stavili predlog naj se konča okupacija Nemčije in Koreje. V isti namen predlagajo, naj se takoj vpostavi samostojne narodne vlade v vseh sedaj okupiranih deželah.

PARIS. — Italijanska vlada skuša doseči, da bi se odložilo sklepanje o bodoči usodi predvojnih italijanskih kolonij v Afriki. Italijanska vlada je do sedaj zahtevala in predlagala, naj bi še dalje ona upravljala vse te kolonije. Ker pa je Sovjetska Zveza v zadnjih sedaj predlagala, naj te kolonije postanejo avtonomne države pod vrhovnim nadzorstvom poverjeniškega sveta Zveze narodov, je Italija zgubila vsako upanje, da bi odločbe v sedanjih razmerah bile zanjo koristne, sedaj skuša doseči odložitev. Sovjetska Zveza je namreč bila doslej edina velesila, ki je zagovarjala stališče, naj se kolonije vrnejo v italijansko upravo. Etiopija pa je poslala Zvezi narodov protest v katerem grozi s težkimi posledicami, če bi se afriške kolonije vrnile Italiji.

LONDON. — Preko sto razaračev in drugih vojnih ladij, ki jih je britanska vojna mornarica že dala na razpolago za civilno službo, je zopet vpoklicala v vojno mornarico. Admiraliteta je odredila, da te ladje morajo odkloniti vsake nove civilne pogodbe in obveznosti tako, da se morejo čimprej vrniti v vojno mornarico. To se je izvršilo v okviru programa, ki ga je izdelalo ministrstvo za narodno brambo in po katerem se morajo tekom letošnjega in prihodnjega leta bistveno povečati vse stalne vojne sile Britanskega imperija, suhozemna vojska, zrakoplovstvo in mornarica.

MIAMI, FLA. — Strašen vihar je prihrumel z juga in razsaja po celi obali Floride, s hitrostjo do 140 milj na uro. V vseh pristaniščih so najstrožje varnostne odredbe, promet je obstal. Nekateri obmorski kraji so se morali evakuirati, ker so valovi preplavili ceste in prehode ter udarili v naselbine. Vse prebivalstvo naglo izvršuje varnostne odredbe, redno poslovno življenje je popolnoma izostalo. Celotni pogrebi se ne izvršujejo in so odloženi. Šole so zaprte. Prireditve in sestanki so odpovedani, busi ne vozijo več iz naselbin. Vlaki so pogostejši, da hitro preseljujejo evakuirance.

Razne drobne novice iz
Clevelanda in te
okolice

Zahvala za poset—

Father Andrey se želi tem potom zahvaliti vsem, ki so obiskali prireditve v njegovi fari, Peninsula, Ohio. Uspeh je bil zelo zadovoljiv in Father Andrey je zelo hvaležen vsem prijateljem za udeležbo in pomoč.

Pridite po fižol—

Tončka Jevnik naznanja, da ji je farmarica pripeljala fižol in vsi, ki so ga naročili pri njej, naj pridejo zdaj ponj. Tončka pravi, da je fižol zelo lep in zelo okusen.

Pismo ima pri nas —

Pri nas ima pismo Janez Bambič, ki je nekoč živel menda v Kaliforniji. Piše mu Jože Seg iz Retja pri Loškem potoku.

Maša za vojaka—

V četrtek ob 7:30 bo darovana v cerkvi Marije Vnebovzete maša za pok. vojaka Rudy Korena v spomin 4. obletnice njegove smrti.

Iz bolnišnice—

Mrs. Rose Koren, 15308 Huntmere Ave. se je vrnila iz St. Luke's bolnišnice. Tem potom se želi zahvaliti za obiske in cvetlice ter številne kartice ter za vse krasne darove. Prijateljice so prošene, da jo ob priliki obiščejo tudi na domu.

Pobiranje asesmenta—

Društva v Maple Heights, O. bodo pobirala ta mesec asesment v ponedeljek večer in na soboto 25. sept.

Darovi za Mrs. Raymond—

Za bolno Mrs. Raymond roj. Mahnič, so darovali v našem uradu še sledeči: po \$2: Mrs. Frances Kovačič iz 71. St. ter imeenovana; Stella Ritz iz 71. St. je darovala \$1. Prav lepa hvala vsem skupaj.

V zdravilišče—

Michael Casserman iz 18700 Shawnee Ave. je odšel za tri tedne v Hot Springs, Arkansas.

V petek seja Lige—

V petek dne 24. t. m. je zopet redna seja podružnice Lige katoliških slovenskih Amerikancev za Cleveland. Seja bo ob 8. uri zvečer v šoli sv. Vida. Vsi odborniki naj gotovo pridejo, ker moramo razpravljati in odločiti o bodočem delovnem programu. Da bomo mogli izvesti učinkovito akcijo, je nujno potrebno, da sodelujejo prav vsi člani odbora in da pripeljejo še nove sodelavce.

Razprava radi tovarne—

K razpravi radi odstranitve tovarne American Metal Treating Co. na E. 62. cesti, so se sešli zastopniki in uradu mestnega odvetnika v mestni hiši ob 10-30 včeraj dopoldan. Zastopane so bile organizacije: Korporacija za pozidavo novih domov St. Clair Norwood Community Council; American Legion; Fara sv. Vida; S. N. Dom; ter še več mož in žena, ki so zastopali družine in domove. Navzoča sta bila tudi councilmana Kovačič in Pucel. Druga stranka ni bila navzoča. Razprava je bila živahna. Odvetnik Chas. Lausche je obtožil mestno upravo, da je zagrčila, ker je izdala dovoljenje za zopetno zidanje tovarne, ki je bila do tal porušena, in za kar ji je družba East Ohio izplačala skoro 100% odškodnine v name. nu da se tovarna preseli. Odvetnik ki zastopa mesto, je svetoval, da se teeden dni počaka, da bo dal preiskati vso zadevo v teku tekekega tedna in da naj se nadaljuje razprava prihodnji teden, v četrtek ob 10:30.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DERBEVEG, Editor)
 6117 St. Clair Ave. E. Cleveland 8, Ohio
 Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA

Za Zed. države \$8.50 na leto; za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele izven Zed. držav \$10.00 na leto. Za pol leta \$6, za 3 mesece \$3.50.

1948	SEPTEMBER	1948
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30

SUBSCRIPTION RATES

United States \$8.50 per year;
 \$5 for 6 months; \$3 for 3 months.
 Canada and all other countries outside United States \$10 per year. \$6 for 6 months, \$3.50 for 3 months.

Entered as second-class matter January 6th, 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

88 No. 186 Wed., Sept. 22, 1948

O "Izjavi in programu"

Dragi g. urednik, z velikim zanimanjem sem včeraj prebral "Plat zvona bijejo," oziroma "izjavo in program," ki so z njo stopili v javnost naši socialistično-svobodomisljsko-demokratski rojaki. Če prav razumem, ste to izjavo objavili dobesedno, da si mi zdi malo čudno, da so se v tako resen dokument vkradli taki prostaški izrazi, kot je n. pr. izraz "bezljati za komunisti," "ošmirati s fašistom" itd. Pa to je morda bolj stvar okusa.

Dasi se ne sramujem postaviti samega sebe v tabor "katoliških ekstremistov" (nikakor pa ne med "desničarske totalitarce," kajti ti često nimajo nič drugega opraviti s katolicizmom, kot da si nadevajo njegovo ime), moram reči z Vami, da nimam nič proti temu koraku naših rojakov, ki drugače mislijo kot jaz. V marsičem se celo strinjam z idejami izraženimi v izjavi.

Seveda ona o "barbarih, tiranih in zločincih Svete inkvizicije" je malo predebela, da bi jo kar tako požrl, posebno ker sem se svoje dni malo ukvarjal s cerkveno zgodovino.

Mislím, da če bi gospodje, ki so popisali to izjavo, malo preštudirali kako resno zgodovinsko delo o tej zadevi, ki jih je zaradi nje Katoliška Cerkev že toliko morala slišati, bi se lahko prepričali, da "Sveta inkvizicija" le ne pomeni takega barbarstva, kot ga srečujemo v prosvetljenem dvajsetem veku pod režimi ki jim je morda vsaj deloma pripravil pot tudi liberalizem s svojo protikatoliško gonjo. Mišče ne taji, da so španski kralji in še kdo drugi zlorabili to institucijo. A kljub temu jo je le malo težko primerjati s totalitarnimi režimi našega časa, oziroma z njihovimi krutostjo. Pa o tem bo menda dovolj. Saj smo tega že vajeni in skoraj diši kot požrta jed. Čudno, da gospodje v tej izjavi ne prinesejo na dan še kakih jezuitov in klerikalnih zmajev.

A kar se mi zdi najbolj čudno, dragi g. urednik, je, da ste to izjavo naših naprednih rojakov sploh objavili. Kajti če prav razumem besedilo izjave, A. D. nima dovolj svobode besede, da bi mogla pisati kot bi gospodje iz tretjega tabora želeli. A Vi greste in objavite celo to spomenko, ki dejansko vsebuje njihov najosnovnejši program. Kako je mogoče, da ste našli toliko svobode, da ste objavili dokument, ki je tako "diametralno nasproten" principom in ciljem Vasega lista in slovenskega katoliškega tiska v tej deželi sploh? Kako je mogoče, da je vatičanska cenzura, ki ji je Vaš list baje podvržen, pustila, da ste priobčili izjavo? Ali imate tako svobodo v taboru "katoliških ekstremistov" in "desničarskih totalitarcev"?

Čudno se mi pa zdi zato, ker ta dokument pravzaprav pomeni zelo krivičen napad na katoliške Slovence v Ameriki. Če bi gospodje iz tretjega tabora samo izjavili, da mislijo drugače kot njihovi katoliško misleči rojaki, bi bilo vse v redu. Se vsaj razumemo. A gospodje iz "srednjega tabora" so s to izjavo šli dokaj dlje. Posebno dva odstavka te izjave sta se prelevila v zelo krivičen in rekli bi celo nespamaten napad na katolicizem in še posebej in še bolj očitno na katoliško misleče Slovence v Ameriki. Sicer gospodje morajo niso mislili ravno tako hudo. Če niso, naj bi pa vsaj malo premislili, preden so spravili v resno izjavo tako neresne in neresnične ideje.

Če kdo le malo preštudira besedilo teh dveh odstavkov izjave, mora reči da se za vsemi lepimi besedami teh gospodov, ki pravijo o sebi, da hočejo biti iskreni, skriva le še precej stare zagrizenosti proti vsemu, kar "smrdi" po katolicizmu. Jaz zase se bojim, da nobeden izmed teh gospodov ni katoliškega svetovnega nazora temeljito proučil, da bi vedel, kaj so principi in cilji katolicizma. Morda ti gospodje le preveč ponavljajo to, kar so pred njimi že tolikokrat trobili drugi v isti protikatoliški rog, nikomur pa ni bilo do tega, da bi svojega umišljenega nasprotnika spoznal v nepristranski luči.

Gospodje pravijo v svoji izjavi "Slovenski demokratski socialisti in svobodomisljci v Ameriki imamo svoja načela in cilje, ki so diametralno nasprotni katoliškim ciljem in principom." Dobro, v tem še ne vidim ničesar napaka. Kajti zelo možno je, da ima kdo načela in cilje, ki so nasprotni katoliškim kot noč pa dan ali belo in črno. To ravno pomeni izraz "diametralno nasprotni." Tudi "levičarski totalitarci" ali komunisti, imajo taka načela in cilje. To pokažejo v besedi in dejanju.

A pojdemo korak dalje! Katera so načela in cilji, ki se ti gospodje iz tretjega tabora bore zanje. Izjava pravi, da so ti cilji "vzpostaviti pristne demokracije — kakršno poznamo in smo jo gojili že desetletja v smislu ameriških svobodoljubnih tradicij in ustavnih civilnih pravic" ... sodelovanje "s podobnimi organizacijami v Ameriki ... za odpravo ekonomskih in socialnih krivic in za doseg kompletne politične, ekonomske in socialne demokracije" ... in končno "ODA naj podpre, kadar pride čas, vsako iskreno demokratsko gibanje na oni strani oceana, ki si nadene za cilj osvoboditev naše stare domovine iz današnje totalitarske sužnosti in v kateri se jasno izreče za slovensko demokratsko republiko."

Sedaj mi pa povejte, g. urednik, ali so katoliška načela res "diametralno nasprotna" tem ciljem, ki gospodje pravijo, da se bodo zanje borili. Ali so ameriški katoličani in še posebej ameriški katoliški Slovence res "diametralno nasprotni" ameriški demokraciji? Ali katoličani morajo zavrnjati ekonomske in socialne krivice, ki jih hočejo odpraviti ti gospodje? Ali katolicizem prepoveduje svojim pristajšem sodelovati pri iskrenem demokratskem gibanju? Ali se ameriški katoliški Slovence ne borimo proti totalitarski sužnosti, ki je zagnila našo staro domovino.

Samo to rečem, da naj bi se gospodje malo bolje poučili o katolicizmu in njegovih načelih in ciljih, ki jih hoče doseči v človeški družbi, pa ne bi napisali kaj takega. Preden so si gospodje iz "tretjega tabora" zastavili take plemenite cilje, jih je svetu že stoletja in stoletja oznanjal katolicizem. Tragika je ravno v tem, da človeštvo in še posebej voditelji narodov niso sledili tem načelom in ciljem. A to ni krivda katolicizma.

Kakor sem rekel, sem vesel, da so se zbudili tudi napredni in socialisti med slovenskimi Amerikanci in zganili, da nekaj store v borbi proti največjemu zlu sedanjosti, totalitarnemu komunizmu. Zdi se mi pa neumno, da začenjajo to delo z neupravičenimi in neumnimi napadi na katolištvo in katoliške Slovence. Napredni in socialisti imajo svoje dela dovolj. Predno bodo vsaj nekaj popravili hudo, ki so ga napravili s tolikoletnim podpiranjem komunistov ali pa ker so molčali.

Sedaj ko magična sila komunizma začenja umirati tudi med brezverci, ko celo marksisti uvidevajo njegovo uničevalno moč, bo postalo moderno biti proti-komunist. Zato pa taki najnovejši protikomunisti nimajo pravice napadati slovenskih katoličanov, ki smo vstrajali, ko je vse rjavelo proti nam. A. Skl.

BESEDA IZ NARODA

Odgovor iz skušnje

Cleveland, O. — Mr. Frank Opaškar st., je napisal svoje misli v zadevi nove Mc Kayeve hiše, katero si je baje ogledal in potem napisal, kako bi bilo bolje in potrebnejše, če bi se sezidalo apartament hiše z mnogimi stanovanji, ki so tako neobhodno potrebna v teh časih. To je vse O. K., lahko se tako misli in napiše, svetuje in malo kritikuje, posebno še, ker je omenjeni tudi stavbenik in je že sam naredil mnogo hiš. Nimam ničesar napram temu dopisu, ki se glasi tako, da bo slednji rojak rekel: "Mož ima prav."

Toda, toda, kakor pravi Amerikane: "But, but." Že tri leta in 11 mesecev kličemo na pomoč uradniki korporacije, da bi še kdo drugi pristopil in pomagal, da se ta okolica pozida. Odzvalo se je res nekaj poštvovalnih mož, katerih imena bodo zapisana s častnimi črkami, ker so posodili denar iz dobre volje in brez obresti in vzeli nase odgovornost, sezidati tu nove domove. Prekupili so parcele, da jih niso kompanije prekupile in tu naredile še več nadležnosti stanovalec.

Če bi bilo še več dobromisljčih mož in trgovcev, ki bi tako naredili, bi bila ta okolica že lahko pozidana. Ker jih pa ni, se zida tako, kakor se more in hiše bodo take, kakor jih je danes mogoče zidati in prodati za ceno, ki jo zmore navaden delavec.

Predvsem ne gre toliko za to, da bi se zgradile palače, kjer bi se naselile še nezaželjene družine, ki bi ogrožale to okolico, marveč bolj za to, da bo ta okolica ostala nekaj izvanrednega, kamor bodo ljudje od blizu in daleč hodili občudovat, kaj se pravi, iz takega pogorišča narediti najprijetnejšo rezidenčno okolico z lepimi hišami in vrtovi, ki bodo kot simbol, rekli bi, kot rožice, katere ljudje posadijo svojim dragim na grobove. Mi hočemo, da bo ta okolica v mestu Clevelandu nekaj izvanrednega, nekaj idealnega, kjer bodo hiše delale druga drugo večjo veljavo in prijetnost, kamor bodo ljudje prihajali na razvedrilo in se iz tega učili, kako se da iz pogorišča narediti cvetoče vrtove in krasne domove.

Glede hiše, da je malenkostna, to bi ne smeli še trditi, rajši bi počakali, da bo vsa dogotovljena in šele potem pri-

Koprive in paprika

Cleveland, O. — Proglas Odbora demokratske akcije, v katerem stari slovenski socialistični stebri Ivan Molek, Charles Pogorelec in John Langerholc bičajo naše sopotnike in vabijo nekomunistično razpoložene naprednjake v novo organizacijo je vplival kot sveža pomladna sapa v zatohlem ozračju bolnišnice. Proglas je novo znamenje, da se demokratske sile v našem naprednem taboru prebujajo. Število mož, ki si upajo javno povedati, da odklanjajo takšne potvorbe in karikature demokracije kakršne ponujajo svetu Tito in komunisti v obče, stalno narašča. To je razveseljivo. Koliko časa bo zdaj še vzelo, preden slečejo kikirje tudi bojazljivci in omahljivci in preden bodo tisti, ki jih je Sansov žepni politbur hipnotiziral, sneli sopotniški plohi izpred oči? Ura je pozna; kdor noče, da ga odločilna ura zaloti med grešniki kozli, naj se požuri.

Tedenska ilustrirana revija Life je prinesla minuli teden članek in slike o Titu na Bledu z njegovo sliko v civilu na platnicah. Prijatelj Frank na šenklerju, ki poleg drugega prodaja tudi "magazine," je razstavil pol tuceta izvodov v svojem izloženem oknu, pa vzlic temu ni prodal nobenega iztisa, kakor bi se ljudje bali dičnega partizanskega maršala. Namesto več izvodov kot navadno jih je to pot prodal manj! Kako bi človek imenoval ta pojav? Znamenje časa? Ali pa morda našim častilcem "veliki" Tito ne ugaja v civilu in brez svoje goeringške zbirke medalj, križcev in zvezd na svojih junaških prsih?

Komunistični časopisi po vsem svetu se zelo pohvalno izražajo o kandidaturi Henrija Wallacea, ki pravi, da bi se v slučaju izvolitve takoj pobotal s Stalinom in dosegel mir za našo dobo (tako nekako kakor ga je neki mož z marelo dosegel v Monakovem). Njegov recept je silno enostaven — daj Sovjetom vse, kar hočejo, tudi srajco s pleč, če ne gre drugače in hlače, stori vse, kar v Moskvi zapovedo in eto — hokus pokus! — na svetu bo zavladal mir, svet bo en (sovjetski) hlev in človeštvo bo vladal en pastir (uganili ste: Joža Veliki). To mu nedvomno garantira vse komunistične in sopotniške glasove.

Vladislav Gomolka je bil do nedavnega glavni tajnik poljske komunistične stranke. Mož je bil eden tistih komunističnih idealistov, ki so dovolj "nedolžni" vzlic vsem svojim skušnjam da verjamejo, da je posameznim strankam mogoče nastopati samostojno v okviru komunističnega občestva. Zato je potegnil s Titom v njegovem sporu s Kremlinom. Zdaj je za eno skušnjo in eno razočaranje bogatejši in namreč enega vodilnih poljskih komunistov je postal eden "bivših," čeprav ga zaenkrat še niso brenili iz vlade. Kdo bi si bil mislil, da se še vedno najdejo med komunistično visoko duhovščino možje, katerim ne gre v glavo, da je v rdečem občestvu samo ena Volja, ki vse vodi in vsem ukazuje, namreč Politburo v Krem-linu.

Peter Kopriva.

Ameriška in evropska označba mer

Pri čevljih je razlika v označbi mere za približnih 32½ do 33 točk, ki jih je treba odšteti od evropske mere, bodisi pri mo-

ČE VERJAMETE AL PA NE!

Naš Jože je najprej vlek el gor ali ne, je švignil Francelj gor kot verica. In ko je dovršil učno dobo, je bila njegova glavna in edina želja, da bi prišel k železnici za strojevodjo. Pa je toliko časa vrtel in vrtel, da se mu je želja izpolnila. Služil je kot strojevodja na železnici Divača-Pulj in to polnih 30 let. Takrat je bil pa v svojem elementu. Meni se je zdelo, da ne zna nihče tako voditi lokomotive kot naš Francelj. Včasih sem ga čakal na kolodvoru v Divači, da bo pripeljal brzovlak iz Pulja. In ko je približil na postajo in vozil mimo nas, ni niti malo zmajšal brzine. Ko sem to videl prvič, sem se na vso moč prestrašil, misleč, da so mu zavore odpovedale in da ne more vlaka ustaviti. Pa ne. Ustavil ga je do pičice tam, kjer ga je moral, da so stali vozovi pred izhodom na kolodvoru. Vsak je vedel, kateri vlak je pripeljal Francelj.

Parkrat sem šel k njemu v Divačo na počitnice. Vzel me je s seboj v Pulj. Najprej mi je kupil vozni listek, ki sem ga dal preščitniti sprevodniku, potem sem stopil pa k njemu na lokomotivo. Ni namreč pustil, da bi kdo otresal jezik, da je vozil brata zastoni. Pokazal mi je, kako se meče premog v kotel lokomotive. "Le trdno in široko se vstopi," mi je naročil, "da ne padeš, če bo lokomotiva naglo sunila." Kaj bi ti isto, sem mu rekel in vzel lopato v roke. Njegov kurjač je odprl vrata v kotel, jaz sem se široko vstopil, zasadil lopato v premog in se obrnil, da vržem premog v zarezo odprtino. Takrat je poredni Francelj za nekaj potegnil, lokomotiva je naglo sunila naprej in jaz sem sedel v premogu in začuden zrl okrog sebe. "No, ti boš pa še kuril lokomotiva, ti," se mi je ljubeznivi bratec smejal.

Na postajah, kjer je vlak ustavljal, smo planili v kolodvorsko restavracijo: brat, njegov kurjač in vsi sprevodniki. Tam je že stal pripravljen lister vina, ki si ga je vsak natočil en kozarec, naglo smo spili, brat je plačal in smuk nazaj na vlak. Tak je bil naš Francelj. Dosti je zaslužil, bil je samski in zlatega srca. Vse je razdal. Starost ga ni skrbela, ker je imel zasigurano dobro pokojnino.

Ko sem bil pri vojaki, sem lahko tiste dni po prvem tako gotovo pričakoval njegov obisk, kakor svetnika v pratiki. Pa tudi težko sem ga pričakoval vsak mesec. Prvega, drugega, ali najkasneje tretjega v mesecu, je prišel kdo od straže pri vratih v vojašnici in mi javil, da je spodaj nekdo, ki bi me rad videl. Kdo drug bo kot Francelj. Letel sem dol, da sva se zmenila, kdaj lahko grem z njim. In me je peljal v gostilno na fino kosilo, potem še v kavarno. Druga opravka ni imel, kot da je mene obiskal. In ko sem ga spremil na kolodvor, je pred slovesom odprl svojo bato, jo širok raztegnil in rekel: "Na, pa vzemi, kolikor hočeš!" Verjemite mi, da nisem bil skromen in da sem izvekel bankovec z največjo številko. To se je redno vsak mesec ponavljalo, dokler sem bil v Ljubljani. Ni čudno, če sem ga zares rad imel, tega mojega brata. Zato sem ga tudi povabil v Ljubljano takrat, ko sem hotel dati od sebe važno naznanilo, da grem v Ameriko. Ne, da bi ga vprašal za svet, samo da mu povem namero.

Kih ali ženskih čevljev. Na primer: če vam sorodnik piše, da potrebuje čevlje št. 39 je to ameriške mere 6½; št. 40 je 7, št. 41 je 8, 42 je 9, 43 je 10, 44 je 11. Ženski čevlji so navadno manjši kot gornje mere. Tako bi na primer št. 38 bila ameriške mere 6, 37 bi bila 5 in 36 pa 4.

Pri ženskih oblekah pa je razlika v označbi mere vedno za 8 točk. Na primer, če vam sorodnik piše, da nosi obleko št. 40, je to ameriške mere 32, št. 42 je ameriške mere 34, 44 je 36, 46 je 38, 48 je 40, 50 je 42 in 52 je 44.

Isto je pri meri za deklice. Evropska št. 38 je ameriška 12, 40 je 14, 42 je 16, 44 je 18, in 46 je 20.

Pri moških oblekah pa začnemo mere v Evropi s št. 42, kar je enako ameriški meri 33, št. 44 je ameriška 34, 46 je 36, 48 je 38, 50 je 39, 52 je 41, 54 je 43 in 56 je 44.

Pri moških srajcah pa je razlika v označbi sledeča: št. 35 pomeni ameriško mero 13½, 36 je 14, 37 je 14½, 38 je 15, 39 je 15½, 40 je 16, 41 je 16½, 42 je 17. (Po "Obzoru.")

FR. JAKLIČ:

Peklena svoboda

Povest o ljubljanski in izanski revoluciji leta 1848

Zadovoljstvo in zadoščenje je navdajalo Izance, ko so bili grofa ponižali. Vse je prišlo tako nepričakovano, kar samo od sebe. Odkod so vendar vzeli tisti pogum, da so ustavili lastnega graščaka, ga vrgli iz kočije in ga nagnali, da je peš mešal blato v svoj grad. Neopisno jim je bilo všeč, da je gospod grof nenadoma enak Izancem, ki tudi peš hodijo od zibel do groba. Še pred nekaj dnevi so se umikali s ceste, ako so ugledali grajsko vprego, a sedaj so samega grofa ustavili in ga vrgli dol. O, to je bilo tako izredno, da so imeli dogodek vsi v misli in je bil vsem na jeziku; da so Ljubljancem vrnilo tja, odkoder so prišli, tega so se spominjali in omenjali samo še mimogrede.

"Netek ljubljanski, bi nas rad komandiral! Kajpak, še tega je treba! To bi bila lepa svoboda!"

V Škriljah tistega večera ni so mogli zaspati. Ko so bile priletele prve novice s Studenca o tamonjih dogodkih, se je bila vsa veselo razburila in ko so se vrnilo tisti Škriljani, ki so bili na Studencu pri maši, ni bilo pripovedovanja ne konca ne kraja; naprej doma, potem pa še pri—Kocjanu, kjer so kočno ugotovili:

"Grof se je od jeze jokal, antiktirist od bolečin, ko jih je bil dobil po grbi. Maček je bil dobro primazal."

Ni manj radovednosti in govorjenja pa ni povzročil prihod starega Glavana in njegovega sina Janeza ob tem času domov v Škrilje, kamor Janeza še ni bilo od tedaj, ko ga je bil dal Menat zapreti in mu je bil potem dekleta izpridil. Takrat se je bil priveril — tako so pravili po Škriljah — da ga nikdar več ne bo nazaj. Kasneje sta šla za njim oče in mati, na sedaj je pa z očetom prišel nazaj. Kaj neki pomeni ta reč? Spomin na tiste čase je bil kar hipoma oživel, vsi so se spominjali, kako se je Glavan z graščino rval za hoje in naposled graščino premagal in kako sta se dajala Glavanov Janez in graščinski logar Menat, ki je bil končno spravil Janeza pod se.

Kaj neki bo rekla Cecmanova Manca? Ali še kaj misli nanj, ko je živi spominček na Laha, ki je že v hlačkah, vedno za njo? Kako se bosta z Janezom spogledala in bosta li še kaj izpregovorila?

"Malo že se misli nanj, drugače ne bi bila odbijala snu-

bačev, ki bi bili radi pristopili na Cecmanovo bajto," je mislila-ta in ona v Škriljah, tembolj, ker so videli, da je onega s Preseke že večkrat preklela in ga ni marala pod streho, čeprav je iskal prilike, da bi prišel do nje.

Pa tudi Janezu se je osvežil spomin na dogodke, ki jih je doživel v Škriljah, katerih pravih naprav nikdar ni pozabil, niti ni mogel pozabiti za trenutek. Bolečina je ostala v srcu, ki ga je vedno spominjala bridkosti, ki jih je bil prekal, spominjala njega, ki je bil povzročil in zaskrivil nesrečo, ki je Janeza takole potrla, da se ni zbral na kolikoli več. O, kolikokrat je hotel vse pozabiti, zatreti sovraštvo in pokopati maščevanje, pa vse ni nič pomagalo! Ni mogel zabrisati spomina, zakaj v duhu ga je videl vedno pred seboj. "Lah! Prekleti Lah!"

O, kolikokrat je stiskal pesti, ko se je spominjal, da je eno leto sedel zaradi njega na žabjeku, da se ga drži sedaj pečat hudodelstva. Ob bajto ga je spravil in zapeljal njegovega dekleta, ki je bila njegova nevesta in bi bila tudi žena.

"U! U! Manca! Manca, kaj si naredila!"

Tedaj se mu je zdelo, da bi mu odleglo, da bi ponehala bolečina, ko bi ga strl in zmečkal kakor gada.

Ko je videl na Studencu, kako so Izanci ponižali turjaškega grofa, tedaj se je Janezu posvetilo, da je prišla tista ura, ko more ponižati tudi Laha, da poravnava stari račun. Zato je šel z očetom v Škrilje in pustil svojega prijatelja Toneta pri poliču in pri Izancih.

"Hej, svoboda! Ko bi ga naključje kje na svobodi, ko bi mi prišel v roke tako kakor je grof Izancem, o, to bi ga! Vrgel bi se nanj, ga prijel in ga držal, dokler bi kaj otreasal."

Tako je mislil Janez, ko sta se z očetom pogajala navkreber malobesedna, zatopljena v svoja premišljevanja, ki so se sukala največ krog dogodkov, ki sta jih doživela v Škriljah. "In če ga dobim na vasi, ga pobijem vpičo vse vasi. Vsa vas ve, da drugače ni vreden."

Toda Janez ni srečal tistega s Preseke ne na svobodi ne na vasi in tedaj ni mogel ustreči svojim željam, ni mogel poravnati starega računa.

Najprej sta krenila kajpak Glavanu, na dom, kjer je nekaj gospodaril oče in se je Janez širokoperil.

"Morda se dobi pod rodno streho kaj prostora in prijazna beseda snahina in morda se mladi gospodar razveseli očeta in brata in bodo otroci radovedno ogledovali starega očeta in neznanega strica."

Tako sta ugibala, tako premišljevala, ko sta šla po vasi in ogledovala, kaj bi se bilo izpremenilo v Škriljah, odkar sta jih bila pustila. A vse je bilo kakor nekaj, le tu in tam je imel del strehe svetlejšo barvo in še ni rastle mah na njej, ker je bila obnovljena pred letom ali malo prej, in gnojni kupi pred hlevi in skladišča drv ob hiši so bili morda za spoznanje drugačni kakor so bili takrat, ko je bil Janez pobegnjen od doma.

Tudi Cecmanova bajta se ni skoraj nič izpremenila. Vse, kakor je bilo, samo morda nekoliko častitljivejše radi starosti; na strehi nekoliko več reber in šopov netreska in kapnice bliže zemlji, izpremembe, ki jih je čas nevidno napravil.

Pred hišo je stala ženska in okrog nje je skakal fantek. Še od daleč jo je spoznal, dasi je bila krepkejša kakor je bila pred leti.

(Dalje prihodnjič)

VESTI IZ SLOVENIJE

(Nadaljevanje s 1. strani.)

likvidiral nasprotnika komunistov, italijanskega socialista Carlo Tresca. Ko je Tresca slišal, da se je pojavil Vidali v Ameriki, je rekel prijateljem: "Nekaj se bo zgodilo. V zraku voham smrt." Dva dni kasneje 11. januarja 1943 ga je neznanec ustrelil, ko je stopil iz nekega poslopa. Vidali je policija nikoli ni dobila. Sedaj ta človek grozi Titu. Če bi računali po tem, kar ima že za seboj, se ga Tito more upravičeno bati.

BOJ TITU DO KONCA. — Laški tržaški komunisti so na svojem zborovanju napovedali boj Titu do konca. To so seveda toliko lažje izrekli, ker vsak Lah, naj bo tudi komunist, sovraži Sovence. Le Slovenci so tako nemurni, da hočejo biti v prvi vrsti komunisti in šele potem (ali pa nikoli) pripadniki slovenskega naroda. Ko so vprašali enega vodilnih italijanskih komunistov v Trstu, kaj to pomeni, "Boj do konca," je odgovoril: "To pomeni da mora vsak izmed nas, če ima priliko, odstraniti Tita." Po domače ubiti ali po komunistovski likvidirati. Tito je torej za laške komuniste izdajalec.

KOMANDA IZ RIMA. — Vsi ameriški rdečkarji bodo morda mislili na komando iz Vatikana, če rečejo na komando iz Rima. Saj beremo, kako neskončno ljubijo te vrste kristjani papeža in Vatikan, ki se oba nahajata v glavnem mestu Italije — Rimu. Toda mi tu mislimo na laško komunistično komando iz Rima. Tržaški italijanski komunisti stoji namreč v veliki odvisnosti od komunistov v Italiji. Italijani ne marajo, da bi prišel kdaj Trst v slovenske roke. Zato tudi komunisti v Italiji vse store, da bi Lahom kako pomagali do Trsta. Zato komandirajo tudi tržaške komuniste, ki so sedaj skregani s slovenskimi, da morajo delati za italijanski Trst. Tudi ta spor tedaj, komu naj Trst enkrat pripade, tudi ta spor pomaga kuriti pod vplivom rimskega komunističnega štaba jezo proti Titu.

PROPAGANDA PROTI TITU. — Sovjetski agentje širijo male knjižice, v katerih priobčujejo pisma med centralnim komunističnim komitejem v Moskvi in med Belgradom. Knjižica očita titovcem, da so se izneverili pravemu komunizmu, da so torej izdajalci. Glede tržaškega vprašanja pravi knjižica, da bi morali Sovjeti naravnost v vojno, če bi hoteli Trst dobiti za Jugoslovijo.

savijo. Tega pa Rusija neče storiti.

ENOTNOST MED KOMUNISTI JE TOREJ RAZBITA. — Tudi če bi se kdaj Tito in Stalin poravnala, če bi se torej tudi eni komunisti drugim na videz uklonili, vendar bo sovraštvo ostalo. Gotovo se tega vsi Italijani veselijo, ker upajo toliko bolj gotovo, da bo Trst spet popolnoma njihov. Mnogi Slovenci, ki so delali komunistom tlako, bodo ozdravljeni ob teh sporih.

PREPRI MED KOMUNISTI TUDI PO ISTRI. — Iz Pazina v Istri pišejo, da se tam ljudstvo (namreč pravo ljudstvo, ne komunistična sodrga) sedaj smeje, ko se komunisti dajejo med seboj. Moč imajo v Istri titovci, čeprav so manjšina. Ti strahujejo druge komuniste, ki niso s Titom. Sedaj Ozna dela preiskave pri komunistih, ki so na sumu, da niso vdani Titu. Nekaj znanih komunistov so titovci že tudi zaprli, na nekatere pa Ozna skrbno pazi, kje in kako se prestopajo. Nekaterim komunistom, ki niso zanesljivo s titovci, so vzeli že tudi živilske nakaznice. Kar so poprej ti ljudje delali z nasprotniki komunizma, to se jim sedaj povrača od lastnih komunističnih bratcev.

PREPRI MED SLOVENSKIMI KOMUNISTI V TRŽAŠKI OKOLICI. — Kako se dajejo med seboj tudi slovenski komunisti v tržaški okolici, ker so eni za Jožeta Stalina, drugi za Jožeta Tita, opisuje dopisnik v tržaškem listu "Teden" takole: Kaj storiti, pri nas v Bregu smo bili že od prejšnjih časov močno protifarški, zato se je komunizem dobro zasidral med nami. Vzgojili smo si precejšen kader pravih čistokrvnih rdečkarjev, ki so izločeni v vse zvišjača in potestah svoje stranke ter so ji zvesti do skrajnosti. Zadnje čase so nekoliko v zadregi, ker sta se dva bogova med sabo zlasala. Kaj storiti, s kom potegniti? Nekateri so se odločili za manjšega, češ "on je naš in mi smo njegovi," kakor je zapisano po zidovih. Drugi so pa rekli: ne, mi smo prej verovali v Jožeta Velikega in samo on je pravi gospodar; kdor se njemu upira, naj ga matilda povoha! In tako je zdaj nesloga med tovariši. Prišel je oni dan v Boršt znani grobovnik iz Trsta, da bi govoril za slogo in ednost, češ mali bogec je vendar bližji kot veliki in je tudi bolj odprtih rok za svoje častilce. Pa slabo je naletel grobovnik. Rdeči Borštani so ga

skušali v plezanju. Tudi tu smo ga videli, dasi ne skupaj s Šmarno goro. Zares zanimiva pot po klancih navzgor in navzdol naju je kar očarala, posebno še, ker smo bili na severu vedno le v pusti ravnini. Tako sva kmalu pozabila na vso utrujenost.

Popoldne ob dveh dospemo v Nanchang na avtobusno postajo zunaj mesta. Dežuje. Do škofije je še kak pol ure hoda. Najameva si rikšo. Toda moj vozniček je tako slab, da se bojim, da se bom ob najmanjšem sunku znašel sredi ceste na tleh. Streha nad menoj me tudi ni dosti varovala pred silnim nalivom. Sredi poti sem bil že premočen. Kitajec, ki je tekel pred menoj in vlekel vozniček, je bil videti star, siromašen, oblečen v raztrgane cape in škoro brez moči. Razmišljal sem, ali ne bi kazalo izstopiti in zamenjati najini vlogi. A medtem smo že srečno dospeli na cilj. Pa tudi deževati je nehalo, ko smo bili na cilju. Okolica mesta Nanchang je krasna. Mesto je sedež škofije, ki jo vodi irski misijonarji družbe Kolumbancev. Gostoljubno so naju sprejeli in nama razkazali misijon. Krasen vrt, stolnica, bolnišnica, sirotišnica, malo semenišče, stanovanje za misijonarje, vse je sijajno zgrajeno in prostorno. Kakor so nama povedali, so ta misijon že pred njimi zgradili francoski lazari- sti.

V Kanchow!

(Iz dnevnika slov. misijonarja na Kitajskem)
(Nadaljevanje)
V Kiangsi

Prvih 18 km je bila vožnja zelo utrudljiva zaradi slabe ceste, toda zelo zanimiva. Divje romantična pokrajina! Na obeh straneh nas obdajajo hribi, večsah res sila fantastičnih oblik. Tu vidiš skale, ki domišljija v njih brez težave lahko vidi skalnate domove velikanov, tu zopet štrli v zrak velika začrnela skala, kot da bi mole iz zelenih morskih valov prednji kolone velikega parnika, tam glave bajnih velikanov pogledujejo za nami, češ kaj je le slovenski misijonar prišel iskati v ta kot kitajske dežele. Pri nas pesniki opevajo naše bele ceste. Tu bi pa morali govoriti o rdečih ali rdečeh-rumenih, zagradi rdeče ilovice in rdečega kamna, ki ga je tu polno. Velike skale ob cesti so čisto popolnoma začrnele kot bi bile okajene od dima. A v travi se nam smehljajo vse polno lepih cvetlic. Posebno dosti je živo rdečega rododendrona. V dolinah, kamor je mogoče speljati vodo, so rižna polja, čeprav so ponekod tako tesno stisnjena, med hribi, da skoraj ne zaslužijo tega imena. Kmetje pač izrabijo vsako ped zemlje za dragoceni riž.

Ali je mogoče? Sredi doline pred nami nas pozdravi prava pravcata Šmarna gora s svojo družico Grmado, le da bele cerkvice ni na njej in gora sama je za spoznanje nižja od naše Šmarne gore. V Sloveniji je bil svoj čas med študenti zelo slovit veliki in mali "Turnec" pod Grmado, t. j. velika navpična skala na pobočju Grmade, kjer smo se včasih mladi študentje

skušali v plezanju. Tudi tu smo ga videli, dasi ne skupaj s Šmarno goro. Zares zanimiva pot po klancih navzgor in navzdol naju je kar očarala, posebno še, ker smo bili na severu vedno le v pusti ravnini. Tako sva kmalu pozabila na vso utrujenost.

Popoldne ob dveh dospemo v Nanchang na avtobusno postajo zunaj mesta. Dežuje. Do škofije je še kak pol ure hoda. Najameva si rikšo. Toda moj vozniček je tako slab, da se bojim, da se bom ob najmanjšem sunku znašel sredi ceste na tleh. Streha nad menoj me tudi ni dosti varovala pred silnim nalivom. Sredi poti sem bil že premočen. Kitajec, ki je tekel pred menoj in vlekel vozniček, je bil videti star, siromašen, oblečen v raztrgane cape in škoro brez moči. Razmišljal sem, ali ne bi kazalo izstopiti in zamenjati najini vlogi. A medtem smo že srečno dospeli na cilj. Pa tudi deževati je nehalo, ko smo bili na cilju. Okolica mesta Nanchang je krasna. Mesto je sedež škofije, ki jo vodi irski misijonarji družbe Kolumbancev. Gostoljubno so naju sprejeli in nama razkazali misijon. Krasen vrt, stolnica, bolnišnica, sirotišnica, malo semenišče, stanovanje za misijonarje, vse je sijajno zgrajeno in prostorno. Kakor so nama povedali, so ta misijon že pred njimi zgradili francoski lazari- sti.

April 21, 1948. — Drugi dan ob sedmih zjutraj spet sedeva na avtobus. Ob pol treh popoldne sva že na misijonski postaji Ning tu, ki je že v škofiji Kanchow. Prevozili smo 160 km, dolgo pot, ki je bila prav tako zanimiva, a mnogo bolj udobna. Kajti vozili smo se v potniškem avtobusu. Avtobus je mnogokrat moral preplezati visoke prelaze in strme klance ter se po drugi strani zopet previdno spuščati v dolino. Vozili smo se po soteskah in širokih dolinah, mimo borovcev in rižnih polj, ki jih tu v tem času že pripravljajo za sajenje riža. V okolici Man fonga pa nas je močan vonj opozoril, da se vozimo skozi oranžne nasade.

Mestece Ning tu je čedno mesto, bolj snažno kot so mesta na severu. Na misijonski postaji naju sprejmeta dva kitajska duhovnika, ki se oba imenujeta Teh'enn. Mlajši, star okoli štirideset let, je župnik, starejši, star 76 let, pa je tu v pokoju.

Lepo in prostorno cerkev ter stanovanje za misijonarje je že pred štiridesetimi leti zgradil italijanski misijonar Festa. Začetki so bili tu zelo težki in še sedaj menda ni lahko. Med leti 1929-34 je bil tu glavni stan rdečih, ko so bili še v provinci Kiangsi. Z najino severno kitajščino sva se za silo mogla razumeti z obema Kitajcema.

April 22, 1948. — Ob sedmih zjutraj naju je avtobus potegnil proti cilju najinega potovanja, v Kanchow. Pot po serpentinah in soteskah visoko nad reko Kung je marsikje nevarna in utrudljiva. Le šofer, ki je močnih živcev, ji je kos. Nekaj dni pred najinim prihodom se je neki avto zvrnil v reko. Nekateri kraji tu spominjajo na predor Donave v Železnih vratih. Toda angel naju je varoval in sva srečno prispela na cilj v Kanchow, ki je sedež istoimenske škofije, ki jo vodi ameriški lazarist, msgr. John A. I'Shea. (Dalje prihodnjič).

Slaščičarna naprodaj
Nahaja se v slovenski naselbini na St. Clair Ave. Zraven je stanovanje 5 sob, ki je na razpolago takoj. V prodajalni je velika zaloga, nove pregraje z mizami za goste, nov predel za karte, nov držaj za magacine, pripravna omara za cigare, dober fountain za sladko piščajo, izdelovalec za brizgane, ledenica za sladoled z 12 duplinami. Kogar bi to zanimalo, naj pokliče EN 9133. (187)

(187)

Ledenica naprodaj
Naprodaj je električna ledenica "Cold Spot," ki obsega 6 ku bičnih čevljev. Vprašajte na 1146 E. 61. St. (188)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

(188)

(187)

Izgubljeni svet

ROMAN

Prehodili smo še pet milj in zopet zagledali belo puščico na skali. Tam, kjer je bila narisana, smo prvič zagledali ozko razpoklino v gladki steni. V notranjosti te razpokline je zopet bilo znamenje in ostrelice, ki je kazala smer, je bila zavijana nekoliko navzgor, kot da bi se nahajala označena točka nad zemljsko gladino.

Ta kraj je naredil svečan, mrk vtis. Orjaške stene so se dvigale tako visoko, in ozki kosček plavega neba zgoraj je tako zastiralo zeleno grmovje po obeh straneh, da je padala na dno soteske samo slabotna, meglena luč. Čeprav več ur ničesar nismo zaužili in bili jako utrujeni po kamniti, razdrapani poti, vendar nam niso pustili preveč napeti živci, da bi pomislili na počitek. Sklenili smo samo, da se bomo tukaj zaustavili, in medtem ko so pričeli Indijanci pripravljati taborišče, smo odrinili mi štirje v spremstvu obeh mešancev naprej v globino soteske.

Od kraja je bila kvečjemu štirideset čevljev široka, potem pa se je takoj zožila in se končala z ostrim oglom, kjer so bile stene prestrme in gladke za skok. Povrnili smo se — vsa zarezja je bila kvečjemu četrtino milje globoka — in zdaj so nenadno zagledale lord Johnove orlovške oči, kar smo iskali. Visoko nad nami je zijala v temnem skalovju dokaj velika okrogla luknja. To je moral biti nedvomno samo vhod v taborišče.

Ob vznožju stene je ležalo vse polno kamenja in sesutega proda tako, da ni bilo pretežno priti navzgor. Ko smo se povzpeli do črne luknje, so se razpršili vsi dvomi. Res smo

našli hodnik v globino skale in je bil celo zopet na steni zaznamovan s puščico. To je bil torej pravi kraj, in po tej poti je pričel Maple White s svojim nesrečnim tovarišem svoj naskok. Preveč smo bili razburjeni, da bi se povrnili v taborišče, in sklenili smo takoj pričeti s prvim raziskovanjem. Lord John je imel v nahrbtniku električno svetilko, ki nas je preskrbela z lučjo. Šel je prvi in vrgel v temo mali krog rumenkaste svetlobe, mi pa smo mu sledili drug za drugim.

Po gladkih stenah in okroglemrodu na tleh je bilo videti, da je služila soteska kot struga hudourniku, ki jo je najbrž tudi izpral v skalovju. Bila je tako ozka, da je prišel en sam človek, sključen, komaj naprej. Kakih petdeset jardov je vodila dokaj ravno v notranjost skale, potem pa se je dvigala za pet in štirideset stopinj. Kmalu na to je postala pot tako strma, da smo morali plezati po štirih skozi nasuto kamenje, ki se je udiralo pod nami. Nenadno smo začuli začuden krik lorda Rextona.

"Zaprto je!" je rekel. Prilezli smo za njim in zagledali v rumenem krogu luči pravi zid iz debelih bazaltnih odlomkov segal je do stropa. "Obok se je udrl!"

Zaman smo vlačili kamenje po kosih narazen. Dosegli smo le to, da so se pričele največje skale majati: grozile so se zrušiti navzdol in nas streti v nič. Ni bilo dvoma, da ne smarajo vsi naši napori odstraniti te zapreke. Pot, po kateri je prišel na vrh Maple White, ni več prihaja v poštev.

Preveč potrli, da bi govorili, smo molče odstavili po temnem predoru navzdol in se napotili proti taborišču. Spotoma, preden smo zapustili sotesko, se je odigral dogodek, ki utegne biti pomemben za prihodnost.

Vsa naša mala skupina je stala na dnu zarezane kakih štirideset čevljev pod luknjo v jami, ko se je nenadno gori odrgala velika skala in v trenutku težko treščila tik poleg nas. Malo je manjkalo, da se ni ponesrečil kdo od nas ali pa kar vsi skupaj. Nismo mogli videti, odkod se je zrušila, a mešanca, ki sta se bila ob vohodu v jamo, sta

pravila, da je priletela od zgoraj in se torej morala odločiti od grebena. Zastonj smo gledali navzgor, ne da bi zapazili tudi najmanjše gibanje v zeleni goščavi vrh skalovja. Toda kamen je bil namenjen nedvomno nam, in smo torej morali sklepati, da se skrivajo ljudje, pa še hudobni ljudje in nedosegljivi planoti!

V naglici smo zapustili sotesko, globoko razburjeni ob misli na nove težkoče in njih vpliv na naše načrte. Tudi po prej smo bili v dokaj težavnem položaju, če pa bi povečalo naravne zapreke se odločilno človeško nasprotstvo, je res postajala naša usoda obupna. Vendar, ko smo pogledali bujno zelenje v višini samo kakih nekaj sto čevljev nad nami, ni bilo med nami nobenega, ki bi se hotel povrniti v London, ne da bi natančno preiskal skrivnostni kraj.

Pomenili smo se o nadaljnjem in sklenili, da bo najboljša planota naokrog, v upanju, da se najdemo katerokoli drugo stezo na vrh. Stena, ki je postala dokaj nižja, je že zavila polagoma od zapada proti severu, in če je bil ta lok odrezek kroga, ni mogla biti tudi vsa krožnica posebno velika. V najgorjem slučaju bi dosegli tekom nekaj dni svoje prvotno izhodišče.

Prehodili smo ta dan v cellem kakih dvaindvajset milj, ne da bi nam kje posijalo upanje. Barometer je kazal, kakor se spominjam, da smo se neprestano dvigali, odkar smo

zapustili naša čolna, ter se nahajali v višini nič manj kakor tri tisoč čevljev nad morsk gladino. V zvezi s tem se je znatno izpremenilo podnebje pa tudi rastlinstvo. Umaknili smo se vsemu strašnemu mrčesu, ki pomeni pravi bliz za tropske dežele. Spremljale so nas samo redke palme in številnejša praprotna drevesa, dočim so ostali vsi za pragozd ob Amazonki z načilni orjaki dalj zadaj.

Veseli me je, ko sem našel v tem mrkem skalovju slak, mučenice in begonije, ki so me spominjale na domovino. Videl sem med drugim rdečo begonijo natančno iste barve kakor ona, ki raste v loncu na oknu neke vile v Streatham-u. Dosti je, zašel sem v osebene spomine.

To noč — govorim še vedno o prvem dnevu našega tavanja okoli planote — nas je pričakoval velik dogodek, kateri je razpršil za vedno vse naše dvome o čudežih, ki so bili tako blizu nas.

Prepričali se boste pri čitanju, nemara šele prvič ob tej priliki, dragi Mr. McArdle, da me ni poslal naš dnevnik zaman na pot, in da lahko objavim mo krasno poročilo za naše čitatelje, čim nam podeli za to profesor svoje dovoljenje. Vsekakor pa jaz ne bi rad priobčil svojih člankov, preden se mi ne posreči prinesiti na Angleško zadosnih tozadevnih dokazov, ker bi mi sicer svet za vselej nadej priimke časnikarskega Muenchhausna. Ne dvomim, da ste tudi vi istega mnenja, pa ne boste hoteli radi naših pustolovščin tvegati "Dnevnikovega" ugleda vse, dokler ne bomo v stanu, zavrniti zbor kritikov

in nezaupnežev, ki ga bodo nedvomno priključili slični članki. Naj torej za zdaj počiva do primernejšega časa v uredniškovem predalu poročilo o čudežnem dogodku, ki bi tako zaslužilo naslov z debelimi črkami v našem starem dnevniku.

Saj se je vse to odigralo naglo kakor blisk in ni zapustilo nobenega sledu razen v našem spominu. Zgodilo se je tedaj sledeče. Lord John je ustrelil ajoutija, malo, prašču slično žival, polovico od nje smo dali Indijancem, drugo polovico pa smo je li peči na našem ognju. Čim zadosnih tozadevnih dokazov, se je stemnilo, je postal zrak dokaj mrzel, pa smo se vsi stiskali okoli grmade. Meseca ni bilo, sijalo pa je nekoliko zvezd tako, da smo lahko videli kos planjave okoli sebe. Nenadno je švignila iz nočne teme neka stvar, ki je brnela kakor letalo. (halje prihodnjici)

Zgodilo se je tedaj sledeče. Lord John je ustrelil ajoutija, malo, prašču slično žival, polovico od nje smo dali Indijancem, drugo polovico pa smo je li peči na našem ognju. Čim zadosnih tozadevnih dokazov, se je stemnilo, je postal zrak dokaj mrzel, pa smo se vsi stiskali okoli grmade. Meseca ni bilo, sijalo pa je nekoliko zvezd tako, da smo lahko videli kos planjave okoli sebe. Nenadno je švignila iz nočne teme neka stvar, ki je brnela kakor letalo. (halje prihodnjici)

Zgodilo se je tedaj sledeče. Lord John je ustrelil ajoutija, malo, prašču slično žival, polovico od nje smo dali Indijancem, drugo polovico pa smo je li peči na našem ognju. Čim zadosnih tozadevnih dokazov, se je stemnilo, je postal zrak dokaj mrzel, pa smo se vsi stiskali okoli grmade. Meseca ni bilo, sijalo pa je nekoliko zvezd tako, da smo lahko videli kos planjave okoli sebe. Nenadno je švignila iz nočne teme neka stvar, ki je brnela kakor letalo. (halje prihodnjici)

Zgodilo se je tedaj sledeče. Lord John je ustrelil ajoutija, malo, prašču slično žival, polovico od nje smo dali Indijancem, drugo polovico pa smo je li peči na našem ognju. Čim zadosnih tozadevnih dokazov, se je stemnilo, je postal zrak dokaj mrzel, pa smo se vsi stiskali okoli grmade. Meseca ni bilo, sijalo pa je nekoliko zvezd tako, da smo lahko videli kos planjave okoli sebe. Nenadno je švignila iz nočne teme neka stvar, ki je brnela kakor letalo. (halje prihodnjici)

NAZNANILO IN ZAHVALA

Globoko potrli in žalostnega srca naznanjamo vsem sorodnikom in prijateljem, da je kruta smrt pretrgala nit življenja ter nas je za vedno zapustil naš ljubljeni oče, brat, tati in stari oče

1880

1948

JACOB STREKAL

Zatnil je svoje blage oči dne 17. avgusta 1948. Pogreb se je vršil dne 21. avgusta iz Joseph Zeletovih prostorov v cerkev sv. Katarine. Njegovi prijatelji in sorodniki so bili prisotni. Njegova žena, Mary Debevec, je bila pri pogrebu. Njegovi prijatelji in sorodniki so bili prisotni. Njegova žena, Mary Debevec, je bila pri pogrebu.

Blagopokojnik je bil rojen 25. aprila 1880 leta v vasi Žvirče, fara Hinje na Dolenjskem. V Ameriko je prišel 1899 leta. Bil je član društva Slovenski dom št. 6 SDZ in Boilermakers Local 416 A.F.L. ter podporni član Progresivnih Slovencev št. 3.

V dolžnost si štejemo, da se tem potom iskreno zahvalimo vsem onim, ki so položili tako krasne vence cvetja h krsti draglega pokojnika. Ta dokaz vaše ljubezni napram njemu nam je bil v veliko tolažbo v dneh žalosti.

Srčno zahvalo izrekamo vsem onim, ki so darovali za sv. maše, ki se bodo brale za mir duši pokojnika. Bog plačaj!

Našo zahvalo naj sprejmejo vsi, ki so prišli pokropiti pokojnika, ko je ležal na mrtvaškem odru in vsi, ki so ga sprejmili na njegovi zadnji poti na pokopališče.

Hvala Mr. Joseph Zeletu za vzorno voden pogreb in najboljšo vsestransko poslugi. Hvala tudi čst. g. Anthony Bombaču za opravljene cerkvene pogrebne obrede.

Naša želja je, da izrečemo prav posebno zahvalo vsem našim sosedom in prijateljem za velikodušno pomoč in tolažbo v dneh bolezni in smrti.

Po 50 letih bivanja v novi domovini si odšel tja, kjer ni solz in ne trpljenja, v deželo smrti, tja, kjer vlada večni mir. Sedaj počivaš ob strani svoje žene in smrti je zopet združila kar je razdružila pred šestimi leti. Hiša je pa tako prazna in naše oči polne grenkih solz, vsaj smo vaju oba ljubili. Spominjali se Vaju bomo obeh s ljubeznijo in hvaležnostjo do konca naših dni.

Spavaj mirno, ljubi oče! Snivaj sladko, draga mama!

Zalujoči ostali:

JACK ml., GEORGE, STANLEY in HENRY, sinovi
MARY poročena BOSTJANČIČ, JENNIE poročena
INTIHAR, ELEANOR poročena MILICKI, hčere
MOLLIE, ROSE, MARY in HELEN, sinahe
ANTON BOSTJANČIČ, MATT INTIHAR, VICTOR
MILICKI, zetje
JACKIE, EDDIE, GEORGIE, WALLY, MARY-LOU,
MARGARET, ANTHONY JR., JEANNE, SONNY,
vnuki in vnukinje
GEORGE, JOHN, JOSEPH, bratje
JOHANA STRNAD, sestra
V stari domovini zapuščata brata STANKOTA in dve sestri:
FRANČIŠKO PER in TEREZIJO PAPER ter več
sorodnikov.

Cleveland, Ohio, dne 21. septembra 1948

APPETIZING NUTRITIOUS

THE MORE TENDER • MORE DELICIOUS MACARONI

Bolj mehki — bolj okusni MAKARONI

1890

1947

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI NAŠE LJUBLJENE IN NIKDAR POZABljENE ŽENE IN MATERE

Mary Debevec

Kako pozabiti to našo mamo, ki nas je breznježno vse ljubilo, kot žena in mati res blaga nam bila, gotovo v nebeških zvezdah vse je molila. Da gremo pa vsi njeno pot, usliji jo in nas, o Gospod!

Zalujoči ostali:

ANTON DEBEVEC, soprog;
TONY, ROBERT, CHARLES, FRANC, RALF, SILVESTER,
sinovi;
MARY RAKOVEC in ELEANOR PALE, hčeri.

Willard, Wis. 22. sept. 1948.

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAKA
HE 2730. 1146 E. 61st St.

SE PRIPOBOČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE
FRANK CVELBAR, lastnik.

—AND THE WORST IS YET TO COME —In najhujše šele pride

